

Angelin je utihnil; čutil je na sebi črni pogled grofa Gerona. Grof Godvin pa je rekel:

«Odkdaj se poje slava vitezu, ki je odpeljal deklico in jo izročil sramoti?» Takrat je Angelin ves zatrepetal in čuden ogenj je zažarel v njegovih žilah.

«Pustimo pevca, da zapoje pesem do konca, da slišimo, kako se je končala ta zgodba!» je rekel grof Valdemar, ki mu je ugajal mladi pevec in je hotel slišati pesem o svoji sestri...

Tu se je razvnel velik spor med obema bratoma, da sta pograbila za meče. Vojvoda Bernard se je dvignil in rekel: «Ne maramo pesmi, ki bi ne bila vsem gostom po volji.» In dal je znamenje za odhod.

Angelin je jahal v vojvodovem spremstvu domov in njegovo srce je bilo polno žalosti. Čul je, kako so žalili njegovega očeta in ni mogel braniti njegove časti. Kdaj mu bodo vzrasle sile, da bo mogel povedati in braniti resnico? Ali še ni prišel čas, da odide za očetom? Kaj ga zadržuje na njegovi poti? *Tako lepo bi*

Zvon lah. v vrtnih stankah.

'pomlad iz rane besede. To bi bil pisal Ravnikar, črni, slonček... in ti, ki to pisali, kakor naš govor.

Tone Seliškar:

(Dalje prihodnjič.)

Zimsko jutro.

(Iz zbirke »Trbovlje«.)

Včasih se pripeti, da sem velikan:

Takrat stopim z eno nogo na Kum,
z drugo na Sveto Planino,
svoj obraz vržem v dolino,
raztegnjeno pod seboj.

V belo svilo, ki so jo stkale nebeške sviloprejke,
je zavita dolina —

(O, kako nerodno sem se zmotil
v svojem pogledu!)

To ni dolina — kje pa naj bi vzela svilo —

to je devica,

to je bela devica,

spavajoča v naročju zverženih gor.

Skozi gosto svilo sem natančno spoznal

prelepe vijuge njenega telesa,

čul sem neslišne vzdihljaje

njenih ozkih prsi

in slišal sem neslišni klic njenega srca:

«Ti si moj edini, preljubi!»

✕

Josip Vidmar: Bogoiskanje Leonida Andrejeva.

✕

Moje telo se je nagnilo čez njo
prepolno skušnjav
in še razločnejše sem čul:

«Ti si moj edini, preljubi!»

Nič več nisem vzdržal njenih poželjivih pogledov.
Z brezprimerno pohotnostjo sem zaril
svoje prste v mehko svilo,
v nepopisni nasladi sem zatisnil oči ob vročem poljubu.

Sam bog ve, koliko časa sva bila tako objeta.

Ko sem spregledal,
so bile roke do komolcev krvave,
ustnic se je prijela gorka kri njenega obraza,
oči so mi bile polne lepljivega gnoja —
zakaj devica je bila nagnita
kakor indijski gobavec.

Napolblazen sem se zravnal od prevelike groze,
napolmrtev sem čutil žalostni jok svojega srca,
ki je ponavljalo njene besede:

«Ti si njen edini, preljubi!»

Iz odprtih ran so planili Liliputanci
kakor mravlje iz razburkanega mravljjišča
in so začudeni opazovali
spačeno senco med Kumom in Sveto Planino.

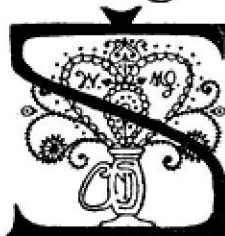
Jaz pa sem spoznal, da je ta senca
strahotna ljubezen, ki so mi jo vžgale tvoje rane,
o, ti, razpadajoča devica.

Kaj ste pekli?

Josip Vidmar:

⟨Nadaljevanje.⟩

Bogoiskanje Leonida Andrejeva.

e istega leta je izdal Andrejev svojo prvo dramo
«K zvezdam». Delo se komaj more imenovati
drama in je v vsakem oziru zelo slabotno; vendar
pa tvori v pisateljevem razvoju korak dalje.
Obsojena revolucija se z novimi, vedno silnejšimi
argumenti pojavlja v njegovem mišljenju. Mesto
temne poulične revolucijske mase, presmatra Andrejev zavedne,
prave revolucionarje, način za te analize pa govori za to, da ima
Andrejev še nejasno in nezavedno slutnjo o pravi važnosti